

INKERIN

K I R K K O

2/94/2015

Suomalaistytön
idän kierros

Etsijä löysi
hengellisen kodin

Monenlaisia
jälkiä

Pyhän Marian seurakunta viettää juhlavuotta

Kuva Tuulikki Vilhunen

Jesaja 30:29

Silloin teidän huulillanne on laulu niin kuin pyhän juhlan aattoiltana ja sydämessänne ilo niin kuin niillä, jotka kulkevat huilujen soudessa Herran vuorelle, kohden Israelin turvakalliota.

INKERIN

KIRKKO

2/94/2015

Inkerin kirkko on perustettu v. 1611. Uudelleen se rekisteröitiin v. 1992 nimellä "Evangelis-luterilainen Inkerin kirkko Venäjällä". Kirkkoa johtaa piispa. Keskuskanslia sijaitsee Pietarissa.

Rovastikuntia on seitsemän: Länsi-Inkerin, Pietarin, Karjalan, Moskovan, Volgan, Uralin sekä Siperian rovastikunta. Seurakuntia on yhteensä koko Venäjän federaation alueella, Viron rajalta Baikalin rannoille saakka, noin 80.

Inkerin Kirkko -lehti perustettiin joulukuussa 1991. Lehti ilmestyy suomen- ja venäjänkielisenä versiona. Suomenkielinen Inkerin Kirkko välittää tietoa kirkon nykypäivästä Suomessa asuville inkeriläisille sekä suomalaisille seurakunnille, järjestöille ja yksityisille tukijoille.

www.inkerkirkko.fi
www.elci.ru

Tässä numerossa:

3 Pääkirjoitus

4 Suomalaistytön idän kierros

6 Inkerin kirkon ja seurakuntien uutisia

12 Etsijä löysi hengellisen kodin

14 Lapsuuden perintö

16 Seurakunta suurkaupungin sydämessä

4 Suomalaistytön idän kierros

19 Pyhän Marian seurakunta ja Suomen Pietarin pääkonsulaatti -pitkäaikaiset kumppanukset

20 Monenlaisia jälkiä

22 Tulevia tapahtumia: Inkerin kirkkopyhä Lahdessa

23 Hyvästit Leninille

24 Muskari kutsuu pieniä

Pääkirjoitus

Piispa Aarre Kuukauppi
Inkerin ev.lut. kirkko Venäjällä

Voimallinen Jumalan Sana

Armo olkoon kaikkien niiden kanssa, jotka rakastavat meidän Herraamme, Jeesusta Kristusta - katoamattomuudessa.

Herramme opettaa meitä pitämään hänen käskyistään kiinni. Vain siinä tapauksessa me voimme ymmärtää ja käsittää, miten voimme rakastaa Jumalaa niin, että kaikki koituu parhaaksemme. Että me myös ymmärtäisimme rakkauden Jumalaan tarkoittavan rakkautta veljeen ja sisareen, joita me joka päivä näemme ja siksi emme ehkä jaksaisi kärsiä.

Kaikki katoaa, myös meidän "rakkaus" ja "hyvät" teot, mutta Jumalan Sana pysyy iankaikkisesti. Siksi meidän taas ja taas on opittava lukemalla ja kuulemalla Jumalan Sanaa, mikä on Kristuksen rakkaus ja miten se eroaa ihmisen mielen mukaisesta rakkaudesta.

Jumalan rakkaus vei Herramme, Jumalan Pojan, ristille meidän syntiemme tähden. Mutta Isän Jumalan rakkaus ja voima vaikutti Poikansa ylösnousemukseen, että me eläisimme uudessa elämässä Hänen Evankeliuminsa voimasta. Niin, että meissä uskon kautta tapahtuisi mahdollon, se on: *Minä olen Kristuksen kanssa ristiinnaulittu, ja minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa; ja minkä nyt elän lihassa, sen minä elän Jumalan Pojan uskossa, hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni* (Gal. 2:19-20).

Täydellinen Jumalan Sana auttaa minua joka päivä totuuden valossa tunnustamaan heikkouden ja saastaisuuden - syntisyyden - ja siten uskossa taistelemaan syntiä ja saatanaa vastaan. Juma-

lan Sanasta tulee meille valon ja voiman antaja, neuvoja, lohduttaja, varoittaja, joka on todellinen, täydellinen, oikeudenmukainen ja voimallinen.

Minä neuvon sinua ostamaan minulta kultaa, tulessa puhdistettua, että rikastuisit - - - Kaikkia niitä, joita minä pidän rakkaina, minä nuhtelen ja kurlitan; ahkeroitse siis ja tee parannus. (Ilm. 3:18-19) Näin opettaa meille Herran Henki. Siksi Jumalan Sanaa vastaan hyökätään tai vaietaan. Syytetään, että joku vaikea paikka on myöhempiä lisäyksiä, jotta saisimme elää rauhassa ja jatkaa synnin tekoa.

Ja minä olen antanut hänelle aikaa parannuksen tekoon, mutta hän ei tahdo parannusta tehdä eikä luopua hau-reudestaan (Ilm. 2:21). Niin on makeata tehdä syntiä ja puolustautua Jumalan armolla ja rakkaudella. Armon varkaista joskus varoitti eräs herätyspappi, mutta ne varoitukset eivät ole nykyään enää muodissa.

Reformaatio täyttää kohta 500 vuotta. Mihin me olemme tulleet? Onko tästä pääsyä parempaan? On, jos muistamme palata rakastamaan Vapahtajamme käskyjä. Mene, äläkä enää syntiä tee!

+ Aarre Kuukauppi

Pirkko Truhova (s. 1928)
poseeraa äitinsä, Viivi
Viherkosken kanssa
1930-luvun alussa.

Suomalaistytön IDÄN KIERROS

Kotkassa syntynyt Pirkko Truhova, o.s. Viherkoski, muutti 4-vuotiaana vanhempiensa kanssa Suomesta Neuvostoliittoon. Karjalan ja Moldovan vuosien jälkeen Pirkko asuu nyt Pietarissa, josta hän löysi ajan myötä rakkaaksi tulleen Pyhän Marian seurakunnan.

Suomesta lähti 1930-luvun laman aikana arviolta 12 000-15 000 henkeä työttömyyden, poliittisen aatteen tai seikkailunhalun siivittämänä Neuvostoliittoon. Vilkkainta muutto oli vuonna 1932, jolloin myös kolmihenkinen, Anjalankoskella asuva Viherkosken perhe lähti. 83 vuotta myöhemmin **Pirkko Truhova** esittelee vanhoja valokuvia kauniisti remontoidussa Pietarin kodissaan, jonka hän jakaa tyttärensä ja tämän pojan perheen kanssa.

- Tässä on äitini Viivi, o.s. Heikkilä (s. 1904), ja isäni Iivari Viherkoski (s. 1901). Tässä on Myllykosken paperitehdas, jossa vanhemmat tekivät nuorena työtä ja tämä on Myllykosken työväentalo. Ne olivat semmosia ahkeroita, näyttelivät te-

atterissa ja äiti lauloi hyvin, isä oli juoksija, kuvailee Pirkko vanhempiaan.

Kotkasta Karjalaan

Perhe lähti kesällä liikkeelle Kotkasta, josta joku virolainen toi heidät veneellä rajan yli. Mikä sai vanhemmat lähtemään Neuvostoliittoon, sitä Pirkko ei tiedä. Toisinaan äiti puhui työn hausta. Aate aina-kaan ei ollut pontimena, sillä kommunisteja he eivät olleet.

Viherkosket saapuivat Leningradiin. Isä vangittiin aluksi ja vietiin tutkittavaksi KGB:n päämajaan. Kun isä vapautettiin, perhe lähti Karjalaan ja vanhemmat pääsivät Kontupohjan paperitehtaalle töihin. 27.12.1937 isä vangittiin. Vasta 1990-luvulla Pirkko sai Moskovan arkistoista tiedon, että isä oli ammuttu vuonna 1938.

Kesällä 1941 äiti lähti Käkisalmeen töihin, Pirkko jäi yksin Kontupohjaan. Äiti ja tytär tapasivat toisensa syksyllä Keski-Venäjällä, Ivanovin alueella. Kolhoosi antoi heidän asua teatterin kellarissa, kunhan asukkaat vahtivat ja siivosivat koko rakennusta.

Marraskuussa 1944 kaksikko pääsi palaamaan Kontupohjaan, mutta vanhaa kotia ei enää ollut. Kun paperitehdasta alettiin jälleenrakentaa, tehdas palkkasi äidin keittiöön ja tyttären työaikataulujen tuntikirjuriksi. Samana päivänä, kun sota loppui, he muuttivat Sortavalaan.

Moldova kutsuu

Sortavalassa Pirkko tapasi miehensä, meni naimisiin ja vuonna 1950 syntyi tytär **Galina** eli Galja. Mies oli autonkuljettajana armeijan palveluksessa, kunnes henkilökuntaa alettiin vähentämään. Miehen sisar oli mennyt työn perässä Moldovaan ja kuvaili kirjeessään, miten siellä oli lämmintä ja hyvä elää. Niin Pirkon perheen uudeksi kodiksi tuli Chişinău, Moldovan pääkaupunki.

Työtä löytyi heti. Työkaverin kehotuksesta Pirkko anoi kaupungilta tontin talon rakentamista varten. Savesta ja oljista tehdyistä tiilistä valmistui pikkuinen mökki sitä mukaa, kuin käytettävissä oli rahaa. Omalla pihalla kasvoivat aprikoosit, viinirypäleet ja omenat.

Moldovassa

yhä asuva poika syntyi 1957. Kun Pirkon äiti jäi Sortavalassa eläkkeelle 1959, hän muutti Moldovaan tyttärensä perheen luokse. Äiti hoiti lapsia ja Pirkko kävi työssä, ensin autokonttorin kasöörinä, sitten häntä pyydettiin pankkiin. Eläkkeelle Pirkko jäi Moldovan syyttäjänviraston pääkirjanpitäjän virasta. Hän oli työssään ainoa, jolta ei vaadittu korkeakoulututkintoa.

Vuonna 1984 Pirkko Truhova sairasti rintasyövän. Miehellä oli sodassa saatu haava, jossa oli sirpaleita ja toisinaan haava auke-

si. Mies kuoli 1985 - samana vuonna, kun Pirkko jäi eläkkeelle. Äiti kuoli 1991. Nyt mies sekä äiti lepäävät vierekkäin Chişinăun hautausmaalla. Hautakiveen Pirkko kirjoittutti myös isänsä nimen.

- Elin 42 vuotta Moldovassa, takaisin minä en kaipaakaan. Vuonna 2010 kävimme siellä Galjan kanssa. Tänä vuonna pitäisi mennä, kun mies täyttäisi 90 vuotta ja syyskuussa tulee 30 vuotta hänen kuolemastaan. En tiedä lähdenkö, vai lähetätkö rahaa lapsille, että vievät haudalle jotain, Pirkko miettii.

Yhteys Suomeen avautuu

Viivi-äiti kertoili joskus elämästään Suomessa ja olisi halunnut palata sinne takaisin. Siitä, miten sukulaiset aikoinaan reagoivat nuoren perheen lähtöön, äiti ei koskaan puhunut. Kolmeen kymmeneen vuoteen sukulaisten välillä ei ollut yhteyttä.

- Äiti pääsi käymään Suomessa vasta vuonna 1962 ensimmäisen kerran. Sukulaiset eivät tienneet hänen tulostaan. Hän saapui autolla kotitalon portaitten eteen ja sanoi nähneensä jo ulkona, kuinka hänen äitinsä istui kiikkutuolissa ja luki lehteä. Mummo ei tyttärtään ollut tunnistaakaan, Pirkko kertoo.

Kolmen vuoden päästä äiti lähti uudestaan Suomeen ja viipyi matkalla lokakuusta uuteen vuoteen saakka.

- Tässä äiti on sukulaisten kanssa, tässä hautausmaalla, Pirkko näyttää valokuvista. - Tässä olen minä vuonna 1987 ensimmäisen kerran äitini kanssa Suomessa. Sitten menimme Galjan kanssa yhdessä vuonna 1990. Äitini kaksoisveli kävi meillä Moldovassa monta kertaa ja serkkuni kävi ensimmäisen kerran 1983 sukulaisten kanssa. Viimeisen reissun teimme Galjan kanssa Suomeen 2009.

Galina on keittänyt meille kahvit ja liittyy seuraamme. Hän etsii laatikosta jotakin ja asettaa sitten pöydälle vanhat hopealusikat - isoäitinsä häälahjan. Ne jäivät vuonna 1932 Suomeen Viivin äidin säilytettäväksi ja palautuivat vuosikymmenten jälkeen rakkaana muistona omistajalleen ja jälkipolville.

Kansainvälisiä perinteitä

- Moldovassa katukuva oli hyvin kansainvälinen. Oli romaneja, juutalaisia, kaukasialaisia, venäläisiä, ukrainalaisia... Kaikki puhuivat siihen aikaan keskenään venäjää. Kotona äitini puhui oman äitinsä kanssa suomea, mutta muuten puhuimme venäjää, enkä oppinut kuin joitakin sanoja suomeksi, Galina harmittelee.

Viivi ei koskaan päässyt eroon suomalaisesta aksentistaan puhuessaan venäjää. Sen sijaan Pirkko hallitsee täydellisen venäjän ja ällistyttävän hyvän suomen. Kielellinen lahjakkuus on periytynyt suvussa. Galinan tyttären ovat kieliopinnot vieneet Irlannin kautta Amerikkaan. Viime marras-joulukuun vaihteessa Pirkko ja Galina tekivät kahden viikon matkan tytön luokse Atlantin taa.

Perheessä on vaalittu babushkan opettamia asioita. Kotona on aina tehty sekä suomalaista että venäläistä ruokaa. Galina osaa paistaa karjalanpiirakat ja piparit. Suomalaisia juhlaperin-

"Vaikka olen muuttanut ja asunut monessa paikassa, niin loppuelämä on hyvä, että minä olen lapsien kanssa nyt", toteaa Pirkko Truhova tyytyväisenä Galina-tytär vierellään.

teitä Pirkko ei lapsuuden kodissaan oppinut, sillä esimerkiksi joulua ei siihen aikaan ollut luvallista viettää. Pääsiäisen juhlatavat ovat olleet vahvasti venäläisiä ja ortodoksisia. Vasta kun babushka vieraili Suomessa, kulkeutui Moldovaan tuliaisina suomalaisia jouluperinteitä.

Rakas Pyhä Maria

Pirkko ottaa ikkunalaudalta suomenkielisen Päivän Tunnusna -kirjasen sekä luetun näköisen, venäjänkielisen Raamatun. Niitä hän sanoo lukevansa päivittäin.

- Kun äiti vieraili Suomessa, hän kävi kirkossa, mutta Moldovassa ei. Joskus kuulin, kun hän yksikseen rukoili: "Hyvä Jumala, Jeesus Kristus...". Moldovassa minäkään kirkossa en käynyt, mutta pääsiäistä kuuntelin televisiosta, Pirkko toteaa.

Vuonna 1997 Pirkko ja Galina lapsineen muuttivat Pietariin, jossa Galinan merimiehenä työskentelevä aviomies asui. Äiti ja tytär alkoivat etsiä kirkkoa, jossa käydä. Heidät neuvottiin "suomalaiseen" Pyhän Marian kirkkoon.

- Minut konfirmoitiin 1999, mutta Galjaa ei. En puhunut hänelle asiasta mitään. Ajattelin, että hän on ortodoksi ja olkoon niin. Mutta hän itse meni kirkkoon, äiti iloitsee.

- Olin töissä keskustassa, eikä kirkko ollut kaukana, joten pystyin käymään siellä usein. Äiti kävi suomenkielisessä jumalanpalveluksessa, minä venäjänkielisessä. Vuosina 1999-

2000 kävin rippikoulun ja minut konfirmoitiin, tytär kertoo.

Nyt kun ikä on tuonut Pirkolle monenlaisia vaivoja ja hänen on vaikea liikkua erityisesti talvikeleillä, tytär käy äitinsä kanssa suomenkielisessä jumalanpalveluksessa. Äiti on siitä onnellinen.

- Seurakunta on minulle oikein tärkeä, minun viimeiset vuodet ovat menneet kirkossa, Pirkko tiivistää Pietarissa asumansa vuodet. - Viime kesään saakka minä kävin raamattupiirissä. Ensimmäisinä vuosina järjestivät niitä kotonakin, viimeisen kerran minun luona silloin, kun oli 75-vuotispäiväni. Olin mukana diakoniatyössäkin, minulla oli neljä mummoa, joiden luona kävin.

- Kirkossa on niin kaunista aina jumalanpalveluksen lopussa. Jumala huolehtii meistä ja antaa palveluksen päätteeksi meille hänen rauhansa. Kun lähtee kirkosta kotiin, saa mukaansa Jumalan siunauksen. Raamattu sanoo, missä kaksi tai kolme on koolla, siellä Jeesus on heidän keskellään. Oli pa ihmisiä paljon tai vähän, tilanne on sama, Pirkko Truhova vakuuttaa.

Teksti: Kristiina Paananen

Kuvat: Pirkko Truhovan albumi, Kristiina Paananen

Inkerin kirkon uutisia

KIRKKOHALLITUKSEN PÄÄTÖKSIÄ

20.03.2015

- Vahvistetaan **Vladimir Jakus-hovin** valinta Kemin kirkkoherran virkaan 2 vuodeksi.

- Jatketaan **Vjatsheslav Shadrinin** kirkkoherran valtuuksia Minusinskin Kirkastumisen seurakunnassa 2 vuodella.

- Jatketaan **Mirja Vypiralenkon** tointa Taitsan vanhainkodin johtajana 4 vuodella.

- Vihitään **Roman Pavlov** diakoniksi Skuoritsan seurakuntaan.

- Siunataan **Jevgeni Barkar** kaitekeetaksi Kelton seurakuntaan.

- Segezhan seurakunnan kirkkoherran virka avataan haettavaksi .

20.3.-28.5. välisenä aikana.

- Avataan diakoniajohtajan virka 60 päivän ajaksi.

- Kutsutaan lähetystyöntekijä **Christina Heikkilä** (SLS) jatkaamaan Inkerin kirkossa SLS:n koordinaattorina 3 vuotta elokuusta 2015 alkaen.

- Kutsutaan lähetystyöntekijä **Andrey Heikkilä** (SLS) jatkamaan Inkerin kirkossa Teologisen Instituutin hallintojohtajana 3 vuotta elokuusta 2015 alkaen.

- Kutsutaan pastori **Markku Tiilikainen** Inkerin kirkon työyhteyteen Suomessa ja Venäjällä.

- Saatetaan tiedoksi Inkerin kirkon Kemin seurakunnan ja Espoon tuomiokirkkoseurakunnan välinen ystävyyssseurakuntasopimus.

Kirja Pyhän Marian seurakunnasta

Inkerin kirkossa on ilmestynyt uusi kirja. Venäjänkielinen, ”Evankelis-luterilainen Pyhä Marian kirkko. Seurakunnan historia” -niminen teos julkaistiin Pyhän Marian seurakunnan juhlassa 22. maaliskuuta.

Kerronta alkaa niistä ajoista, kun Pietarin kaupungin perustamiseen Nevan rannoille oli aikaa vielä yli puoli vuosisataa. Seuraamme aivan Pietarin ydinkeskustassa sijaitsevan kirkon kohtaloa ja syvästi uskossa olevien kristittyjen yhteisön elämää. Eteemme aukeavat sivut seurakunnan pitkistä, onnellisista vaiheista. Sen jälkeen saamme tietää, miten kirkkoa 1900-luvun vainojen aikana koeteltiin uskon tähden. Mutta näemme myös, miten kirkko on noussut uudelleen viime vuosikymmenten aikana.

Kirjassa on runsaasti valokuvia eri vuosikymmeniltä. Lisäksi teoksen lopussa on tiivistetysti sekä Pyhän Marian seurakunnan, että Inkerin kirkon historia suomeksi.

Teksti: Mihail Braudze/ suom. Liliann Keskinen

Kumppanukset koolla *Kristiina Paananen*

Lähes kaksikymmentä Inkerin kirkon suomalaista yhteistyöjärjestöä (IKSY) oli edustettuna 12.3. Ryttylässä pidetyssä vuosittaisessa tapaamisessa.

Inkerin kirkon kuulumisia luetellessaan piispa **Aarre Kuukauppi** vakuutti, että ilmapiiri Venäjällä on suosiollinen Inkerin kirkkoa kohtaan.

- Viranomaisten puolelta on positiivista kiinnostusta kirkkomme työhön. Meitä pyydetään mukaan neuvotteluihin ja saamme rauhassa tehdä työtämme. Jopa ortodoksit tunnustavat, että Inkerin kirkolla on oikeus tehdä lähetystyötä.

Teologisen Instituutin rehtori **Jaroslav Boitschenko** kertoi hiljattain tehdystä koulutusrakenteen uudistuksesta, joka on esitelty maaliskuussa ilmesty-

neessä Inkerin Kirkko -lehdessä. Viitaten maailmalla vallitseviin jännitteisiin Boitschenko rohkaisi:

- Älkää pelätkö inhimillistä tilannetta. Juuri silloin kun on vaikeaa, pitää toimia ja tehdä työtä.

Poliittinen tilanne herätti jonkin verran keskustelua ja kysymyksiä. Koordinaattori **Jukka Paananen** muistutti, ettei Inkerin kirkon yhteistyökumppaneiden pidä ottaa kantaa politiikkaan vieraillessaan seurakunnissa Venäjällä. On pysyttävä tiukasti oman asiansa ytimessä - lähetystyössä - ja vältettävä kaikin tavoin vaarantamista sitä.

Siperian entinen lääninrovasti **Juha Saari** toimii nykyään Inkerin kirkon Suomen edustuston toiminnanjohtajana.

- Tavoittemme on tehdä Inkerin kirkkoa tunnetuksi Suomessa. Edustusto luo verkostoja ja auttaa Inkerin kirkkoa sekä piispaa näiden yhteyksien hoitamisessa. Edustustolla on myös huoli kymmenistä tuhansista Suomeen muuttaneista inkeriläisistä, joista monet ovat edelleen Inkerin kirkon jäseniä, miten hoitaa heitä hengellisesti.

Juha Saari mainosti olevansa käytettävissä, jos järjestöt haluavat järjestää idäntöyhteyden liittyvää koulutusta työntekijöilleen tai vapaaehtoisesti palveleville. Venäjällä monet asiat tehdään toisella tavalla kuin Suomessa ja evankeliumin etenemiselle on etua näiden erojen ymmärtämisestä.

Yhteyttä kirkkojen välillä

Inkerin evankelis-luterilaisen kirkon ja Suomen evankelis-luterilaisen kirkon kahden vuoden välein pidettävät neuvottelut sujuivat avoimessa ja lämpimässä ilmapiirissä Mikkelissä 17.-19.4.2015.

- Kirkkoina meitä yhdistää sama tunnususpohja sekä historialliset siteet. Viime vuosien aikana yhteys on muuttunut yhä enemmän aidoksi kahden kirkon väliseksi kumppanuudeksi. Viimeisin konkreettinen esimerkki tästä kehityksestä on kirkkojemme välisen yhteistyöasiakirjan päivittäminen. Se on entistään lujittanut erilaisissa yhteiskunnallisissa olosuhteissa elävien kirkkojen yhteyttä. Silloin kun olemme eri mieltä, on entistä enemmän etsittävä yhteyttä. Silloin tarvitaan keskinäistä rakkautta ja toistemme kunnioittamista, totesi Mikkelin hiippakunnan piispa **Seppo Häkkinen** avauspuheessaan.

Neuvottelujen alussa kuultiin ajankohtaisia kuulumisia molemmista kirkkoista. Suomessa ollaan huolestuneita kristillisen kotikasvatuksen heikkeneemisestä, mikä näkyy mm. lasten kastamisen vähenemisenä. Inkerin kirkos-

Piispat Seppo Häkkinen (vas.) ja Aarre Kuukauppi Inkerin ev.lut. kirkon ja Suomen ev.lut. kirkon neuvotteluissa Mikkelissä.

sa pohditaan parhaillaan koulutuksen järjestämistä.

Teologisten esitelmien aiheena oli "Jakamattoman kirkon yhteinen perintö, reformaatio ja luterilaiset kirkot". Johtava asiantuntija, TT **Tomi Karttunen** käsitteli aihetta Suomen ev.lut. kirkossa 50 vuoden aikana tapahtuneiden muutosten valossa ja lisäksi pohti Luterilaisen maailmanliiton vuoden 2017 teemaa. Inkerin kirkon pääsihteeri **Mihail Ivanov** lähti puolestaan liikkeelle varhaisista kirkkoisista ja peilasi nykypäivän luterilaista kirkkoa uskonpuhdistuksen löytöihin.

Viikonlopun aikana allekirjoitettiin

kirkkojen välinen yhteistyöasiakirja, jota on tarkistettu ja päivitetty edellisten neuvotteluiden jälkeen. Lisäksi käytiin läpi suunnitelmat Suomalais-ugrilaisesta pappeinkokouksesta Petroskoissa elokuussa 2016. Seuraavat kirkkojen väliset neuvottelut pidetään huhtikuussa 2017 Venäjällä.

Kristiina Paananen

Idäntyönpäivien tuulissa

Idäntyönpäiviä vietettiin Kansanlähetysoipistolla Ryttylässä 13.-15.3. teemalla "Muutosten tuulet". Piispa **Aarre Kuukauppi** pohti aihetta kirkon näkökulmasta. Inkerin kirkon historia on varsin tuulinen. On vainon vuodet, seurakuntien uudelleen perustamisen aika ja kirkon avautuminen muillekin kuin inkeriläisille. Kuukaupin mukaan

pienen kansan keskuudessa syntynyt kirkko ei ole pimittänyt evankeliumia itsellään, vaan on rohkeasti tarjonnut sitä ympärille oleville kansallisuuksille, vaikka omasta joukosta joskus voi kuulla vastustustakin.

- Jumala on koetellut meitä, mutta antaa nyt kokea hengellistä yltäkylläisyyttä. Venäjällä puhaltavat tällä hetkellä evankeliumin tuulet, Kuukauppi totesi rohkaisevasti.

Lähetysjohtaja **Ivan Laptev** kertoi Jumalan avaamasta valtavasta lähetyskentästä kotinurkilla, buddhalaistaustaisten bur-

jaattien sekä islaminuskoisten siirtotyöläisten parissa.

- He ovat evankeliumille avoimia, eivätkä pelkää Venäjällä tulla kirkkoon, kun ei ole suvun paineita. Jumala tuo eriuskoisia ihmisiä Venäjälle työhön, jotta he kuulisivat evankeliumin, Laptev innosti kuulijoita.

Raikkaan tuulahduksen päville toi teologiaa opiskeleva **Nooa Saari**, joka kuvaili humoristisesti lähetyslapsen elämää Siperiassa. Kahden kulttuurin piirteitä itseensä imeneiden lasten elämä ei silti ole pelkästään hauskaa. Pitkän ulkomailla olon jälkeen sopeutuminen takaisin Suomeen on monelle kivuliasta. Eikä pelkästään lapsille, vaan myös aikuisille.

Kristiina Paananen

Mooses Putrosta uusi kirja

rin kulttuuriseura.

Mooses Putro (1848-1919) oli Pyhän Marian seurakunnan urkuri ja monipuolisesti lahjakas inkeriläinen kulttuurivaikuttaja, jonka säveltämä messuliturgia on yhä käytössä monessa Inkerin kirkon seurakunnassa. Vaikeina aikoina, kun Pyhä Maria menetti kaikki pappinsa, jo iäkäs Mooses Putro huolehti myös seurakunnan paimenuudesta. Pyhän Marian nykyinen kirkkoherra **Mihail Ivanov** totesikin kirjan esittelytilaisuudessa: "Elämme nykyään aikoja, jolloin tarvitaan Mooses Putron kaltaisia hengellisiä taistelijoita."

Kirja piirtää kuvan lämpimästä ja hyväsydämisestä miehestä, joka oli monipuolisesti lahjakas ja työteliäs. Marraskuussa 1919 hän oli toimittamassa hautajaisia, kun kotimatalla katosi jäljet-

tömiin. Laajoista etsinnöistä huolimatta häntä ei koskaan löydetty.

Mooses ja Nanna Putrolle syntyi kaksi poikaa, Sulo ja Viljo, joka kuoli pienessä. Sulo jatkoi Pietarin koulujen jälkeen opiskelua Helsingin yliopistossa ja jäi Suomeen asumaan. Hänen kolmesta tyttärestä kenelläkään ei ollut jälkeläisiä, ja kun sisaruksista viimeinen kuoli viisi vuotta sitten, Putrojen Taipalsaaren kesähuvila siirtyi Inkerin kulttuuriseuralle.

Jäämistössä oli runsaasti papereita ja valokuvia, joita Helena Miettinen ryhtyi selvittämään. Työn tuloksena syntyi mielenkiintoisen näkökulman tarjoava kirja, sillä se pohjautuu aikaalaistarinoihin ja kirjoituksiin ja sisältää runsaasti myös valokuvia.

Kristiina Paananen

Suomessa helmikuussa julkaistu Mooses Putro - Mestari auran kurjesta -teos esiteltiin Pietarissa, Pyhän Marian kirkossa 6.3. Kirjan on toimittanut valtiotieteen tohtori **Helena Miettinen**, joka toimii Inkerin kulttuuriseuran ja Mooses Putron muistosäätiön puheenjohtajana. Teoksen on kustantanut Inke-

Jaenin kirkkoon lasimaalaukset

Pietarin Johanneksen (Jaenin) kirkossa vihittiin käyttöön uudet lasimaalaukset 20. helmikuuta. Vihkimisen toimittivat pastorit **Enn Salveste** ja **Vladimir Batuh-tin**, sekä diakoni **Hannu Keskinen**.

Jeesus sanoo olevansa maailman valo. Juuri siksi lasimaalaus on oikea kieli kirkkoon, vakuuttaa maalaukset tehnyt taiteilija **Andrei Lobanov**, jonka lasimaalauksia on monissa kirkkoissa Virossa ja Venäjällä. Pietariin tallinnalaisella taiteilijalla on henkilökohtainen side - hänen isänsä on kotoisin sieltä.

Aleksei Zivankovin ansiosta seurakunnan ja kirkkoa hallinnoivan konserttijärjestö Eesti Kontsertin ei tarvinnut maksaa työstä mitään. Taiteilijan mukaan käytös-

sä ovat olleet parhaat materiaalit, klassinen tekniikka ja moderni kieli. Mukana mestarina oli **Andrei Ponomarjov**.

Lobanovin kaksi pienempää lasimaalausta, "Madonna ja lapsi" sekä "Kristus", jäivät kirkkoon näytellyn seurauksena vuonna 2012. Myöhemmin Lobanovin istuessa kerran kirkossa kuuntelemassa konserttia, hänen katseensa eksyi ulos kirkkosalin ikkunasta vain muutaman metrin etäisyydellä olevaan seurakunnan entisen vuokratalon ikkunaan. Sieltä näkyi keittiö ja sen emäntä kauhan varressa. Tämä vahvisti, että kirkko tarvitsee lasimaalaukset raajaan sakraalitilaa.

Liliann Keskinen

Lähetysmatka Latviaan ja Liettuaan

Lähetysjohtaja, pastori **Ivan Laptev** ja Inkerin kirkon pääsihteeri, pastori **Mihail Ivanov** vierailivat huhtikuussa luterilaisissa seurakunnissa Liettuassa ja Latviassa. Viikonloppu alkoi perjantaina, 24. huhtikuuta luterilaisesta seurakunnasta Klaipedassa. Yhteisön kirkkoherra **Reinhold Moras** toivotti ystävällisesti vieraat tervetulleiksi ja kutsui heidät iltatilaisuuteen. Seuraavana päivänä samassa seurakunnassa järjestettiin kaksi seminaaria. Ivan Laptevin vetämän seminaarin aiheena oli parannus ja Mihail Ivanovilla uskontunnustuksen merkitys.

Sunnuntaina Inkerin kirkon paimenet vierailivat Latvian Priekuleessa, lähellä Liettuan rajaa. Siellä he osallistuivat jumalanpalvelukseen, ja sen lisäksi pitivät seminaarit seurakuntalaisille ja kirkkoon tulleille vieraille. Kiitos diakoni **Robertas Bertashiuksen**, Inkerin kirkon paimenilla oli mahdollisuus vierailulla Liettuassa muutamissa luterilaisissa seurakunnissa sekä myös katolisissa luostareissa.

Teksti: Ivan Laptev/suom. KP

Akustinen ryhmä "Huutavan ääni erämaassa" esiintyi nuorten pääsiäistapahtumassa.

Pyhän Johanneksen (Jaenin) kirkossa Pietarissa oli 12.4. musiikkifestivaali PASXA 2015. Festivaalissa esiintyi eri musiikkityylejä edustavia ryhmiä, joita yhdisti yksi usko ja rakkaus Jeesukseen Kristukseen. Tilaisuuteen tuli lähes 400 kuulijaa, lähinnä nuorisoa eri kristillisistä seurakunnista. Kirkkosali, parvi mukaan lukien, oli käytännöllisesti katsoen aivan täynnä.

Festivaalin avasi Inkerin kirkon pastori **Ivan Laptev**, joka piti opetuspuheen. Musiikillisen osuuden aloitti gospelkuoro ”Total Praise”, joka on saanut useita kunniamainintoja kuorokilpailuissa.

Toisena esiintyi akustisella ohjelmallaan ryhmä ”Huutavan ääni erämaassa”,

joka on kuulu palvelustaan huumeidenvastaaisessa valistustyössä ja taistelussa narkomaniaa vastaan. Tämän jälkeen lavalle astui tunnettu pietarilaisryhmä ”Subcultura”. Ryhmän johtaja **Viktor Lavrienko** jakoi avoimesti henkilökohdaisen todistuksensa siitä, miten Jumala muutti hänen elämänsä.

Pantommiiteatteri ”So-Tvorenie” esitti satiireja sekä lyhyen, koskettavan pääsiäismonologin ”Karitsa”, jossa miimikan ja kehon liikkeiden avulla kerrottiin pitkäperjantain tapahtumat. Konsertin päätti kuuluisa, valkovenäläinen artisti **Aleksandr Patlis**, joka on ”Uusi Jerusalem” –yhtyeen entinen johtaja.

Teksti: Jevgeni Raskatov/ suom. Anu Saari Kuva: KP

Inkerin kirkko ja Inkerinmaa

Paikannimiä "Inkeri" tai "Inkerinmaa" käytetään tänä päivänä yhä useammin nationalismin ja separatismien yhteydessä. Sen tavoitteena on luoda jännitteitä yhteiskunnassa. Nettiin ilmestyy sivustoja, sosiaaliseen mediaan ryhmiä, järjestetään mielenosoituksia ja muita tapahtumia, jotka luovat epätervettä ilmapiiriä. Eristäytymispyrkimykset rinnastetaan helposti Inkerin kirkkoon, koska monet ihmiset tuntevat huonosti sekä historiaa että Inkerin kirkon elämää. Inkerin kirkkoa tämä huolestuttaa.

Sana ”Inkeri” kirkkomme nimessä viittaa historialliseen jatkuvuuteen ja sellaisten luterilaisten seurakuntien yhteyteen, jotka olivat olemassa maan koillisilla alueilla vuodesta 1611 alkaen. Vaalimme niiden muistoa, jotka muodostivat luterilaisen kirkon ennen meitä. Tiedostamme, että suurin osa

Pietarin ja Leningradin hallintoalueen seurakunnista syntyi yhteisöinä, jotka yhdistivät suomenkielistä väestöä näillä alueilla.

Korostamme kuitenkin, että kirkko ei voi olla yhden etnisen ryhmän kirkko. Inkerin kirkon seurakunnat yhdistävät inkeriläisiä, venäläisiä, ukrainalaisia, latvialaisia, virolaisia ym. ja ne sijaitsevat nykyään eri puolilla Venäjää. Historiaamme arvostaen näemme kirkon tulevaisuuden Kristukseen uskovien yhteisönä erottelematta kansallisuuksia.

Haluan korostaa, että Inkerin kirkolla ei ole mitään tekemistä separatismien tai ääriliikkeiden kanssa. Kehotan kirkkomme työntekijöitä ja seurakuntalaisia: olkaa varovaisia, millaisiin ryhmiin liitytte internetissä, miten käyttäydytte sosiaalisessa mediassa ja millaisiin tapahtumiin osallistutte, ettei huolimaton toimintanne luo väärää kuvaa kirkostamme.

Mihail Ivanov, Inkerin kirkon pääsihteeri suom. Liliann Keskinen

Muistohetki Piskarjovissa

Piskarjovin hautausmaan käytävillä Pietarissa vaelsi 8. toukokuuta tuhansista ihmisistä punoutuva nauha, joka koostui suurelta osin eri uskontojen ja kansallisuuksien edustajista. Tapahtuma oli osa toisen maailmansodan päättämisen 70-vuotisjuhlinta. Myös Inkerin kirkko, piispa **Aarre Kuukaupin** johdolla, laski kukkia Leningradin piirityksessä kuolleiden muistolle ja piti lyhyen hartaushetken karjalaisten muistomerkillä.

Toisen maailmansodan traagisimpiin tapahtumiin lukeutuva Leningradin piiritys alkoi syyskuussa 1941 ja päättyi tammikuussa 1944. Arviot nälkään, kylmään ja pommituksiin kuolleitten kaupunkilaisten lukumäärästä vaihtelevat 650 tuhannesta jopa 1,5 miljoonaan. Piskarjovin valtavalle hautausmaalle heitä päättyi yli puoli miljoonaa.

Piskarjov on tiettävästi maailman suurin toisen maailmansodan uhrien hautausmaa. Pintaltaan se on vaikuttavat 26 hehtaaria ja pitää sisällään 186 suurta yhteishautakumpua. Hautausmaa avattiin vuonna 1960.

Kristiina Paananen

Liikunnan iloa Itä-Siperiassa

Toukokuun alussa vietettiin Itä-Siperiassa, Kristuksen armon seurakunnassa, liikunnallista viikonloppua Jumalan Sanaa unohtamatta. Jalkapallokoulun opettajana oli Mongoliasta vierailulle saapunut urheilulähetystyöntekijä Jarkko Vähäsarja, joka on teologi ja taustaltaan maajoukkue-tason ammattijalkapalloilija. Pallonhallintataitoja opeltiin leikkien kautta iloiten ja yhdessä viihtyen. Liikunta todella yhdistää yli ikäluokkien ja kielimuurienkin. Eri-ikäisillä ja -tasoisilla pelaajilla oli kaikilla hauskaa, ja päivä huipentui jalkapallo-otteluun.

Lauantaina tehtiin seurakunnan nuorten voimin retki kaupungin ulkopuolelle, Leijonanpää-vuorelle. Parikymmentä reipasta retkeläistä kiipesi vuorelle, ihaili maisemia, otti valokuvia ja nautti ulkoilmasta. Vaikka sää oli vaihtelevainen ja päivän aikana Siperian luonto puhalsi retkeläisten päälle niin tuulta, sadetta kuin raekuurojakin, oli tunnelma silti iloinen ja lämmin. Vuorenvalloituksen ohessa nautittiin yhteinen piknik-lounas avoimen taivaan alla ja pelattiin frisbeetä.

Teksti: Johanna Hyttinen Kuva: Matti Hyttinen

Kelton hobitit

Inkerin kirkon hartaushetki Karjalaisten muistomerkillä, Piskarjovin hautausmaalla Pietarissa.

Lapsi- ja nuorisotyön toimikunnan Keltossa 1.-4.5. järjestämän nuortenleirin ohjelma perustui J. R. R. Tolkienin kirjaan ’Hobitti eli sinne ja takaisin’ sekä kirjasta tehtyyn kuuluun elokuvatrilogiaan. Kelton ’hobitit’ kertoivat tunnelmistaan:

Salim Idrisov (Kazan): ”Leirillä oli paljon leikkejä, joissa toistui leirin teema. Suurin osa leikeistä ja keskusteluista liittyi matkaan. Raamattutunnit pidettiin kirjan teemojen mukaan: Seikkailuja päin, Smaugin autiomaa, Kullanhimo, Yksinäinen vuori. Olin leirillä isosena. Nuoria tuli eri seurakunnista ja jopa Suomesta yhteensä lähes 50 henkeä.”

Nadezhda Savitskaja (Pietari): ”Mieleeni jäivät erityisesti iltaiset keskustelut, ne olivat innostavia, kiinnostavia ja mukaansatempaavia. Olin leirillä isosena sekä lapsi- ja nuorisotyönohjaajakurssin opiskelijana. Rinnan leirin kanssa opiskelimme aamuisin ja iltaisin. Leiri oli hauska. Vaikka sää oli enimmäkseen pilvinen, järjestimme pihalla leikkejä. **Dima Zhukovski** piti mahtavaa urheilukerhoa, lisäksi oli suomen kielen kerho, helmikoru- ja valmistusta sekä kitaransoittoa.”

Teksti: Darja Skurljateva/suom. Anu Saari

Ulan-Uden seurakunnan nuoret valloittivat Leijonanpää-vuoren.

Euroopan luterilaiset kirkot Trondheimissa

Norjan Trondheimissa oli 9.-11.5. ”Nuoret reformaattorit” –projektin aluetapaaminen. Konferenssin järjesti Luterilainen maailmanliitto ja edustettuina olivat luterilaiset kirkot 13 Euroopan maasta.

Asialistalla olivat luterilaisten kirkkojen merkittävät ongelmat: seurakuntalaisten väheneminen, tunnustuksellisen identiteetin epäselvyys sekä politiikan ja uskonnon suhde. Osallistujat pohtivat mm. nuorisoon roolia näiden pulmien ratkaisemisessa. Lisäksi puhuttiin ilmastomuutoksen maailmanlaajuisesta ongelmasta. Inkerin kirkkoa edusti pastori **Konstantin Subbotin**.

11.-14.5. seurasi Euroopan luterilaisten kirkkojen johtajatapaaminen, jossa keskusteltiin mm. valmistautumisesta reformaation 500-vuotisjuhliin sekä Luterilaisen maailmanliiton yleiskokoukseen Namibiassa 2017. Puheenaiheina olivat ongelmat kirkkojen ja valtioiden suhteissa ja kirkon osuus ekologisten ongelmien ratkaisemisessa. Lisäksi tehtiin päätös olla luterilaisina kirkkoina auttamassa Eurooppaan saapuvia pakolaisia. Inkerin kirkon delegaation muodostivat lähetysjohtaja **Ivan Laptev** sekä pastorit **Fjedor Tulinin** ja Konstantin Subbotin.

Konstantin Subbotin/suom. Anu Saari

Kun vaihtoehtoja on paljon, valinta voi olla vaikea. Sitkeä Darja Vasiljeva kiersi pitkään, ennen kuin tuli luterilaiseen kirkkoon ja sitoutui Pyhän Marian seurakuntaan.

Darja Vasiljeva on energinen, iloinen, avoin ja määrätietoinen. Hänen syntymävuonnaan kisailtiin Moskovon olympialaisissa. 35-vuotias nainen on itsekin kuin moniottelija. Hän on opiskellut maantiedettä, meteorologiaa, arktista tutkimusta, kasvatustiedettä ja työskennellyt kirjastossa sekä tulkkina.

Tällä hetkellä Darja opettaa palkkatyökyseen englantia psykiatrisessa sairaalassa sekä vastaa hyväntekeväisyysjärjestössä lasten kotikasvatteja tukevasta ohjelmasta. Hän on antanut

Etsijä löysi HENGELLISEN KODIN

lahjansa myös Pyhän Marian seurakunnan käyttöön vetämällä jo neljättä vuotta englannin kielen kerhoa. Lisäksi hän avustaa pyhäkoulussa ja laulaa nuorisokuorossa.

Vaikeat suhteet

Darjan lapsuudenkoti Tihvinissä sijaitsee Pietarista parisensataa kilometriä itään. Darja ja kahdeksan vuotta nuorempi veli ovat lääkärin ja autokuskin lapsia. Isän sukujuuret vievät Penzan alueelle ja niissä saattaa olla myös mordvalaista taustaa. Äidin puoleiset juuret ovat Saratovissa ja vaari kotoisin Valkovenäjältä.

Vanhempien keskinäinen suhde ei ollut helppo, koska heidän taustansa olivat hyvin erilaisia. Rakkautta perheessä oli, sitä vain ei osattu tuoda esiin.

- Ei tunnettu rakkauden kieliä, Darja sanoo. - Ja perhesuhteet olivatkin mallina lähinnä siitä, millaisia niiden ei tulisi olla, hän jatkaa. - Vaikeuksien tiedostaminen auttaa löytämään ratkaisuja, perheessämme sitä ei osattu.

Kasvu tyrehtyy

Isä oli kotoisin maalta ja hänet oli kasitettu pienenä, mutta usko ei ollut Darjan varhaislapsuudessa läsnä. Rukoilevat isovanhemmat puuttuivat. Joskus 90-luvun alussa tyttö halusi itse kasteelle. Elettiin neuvostokauden loppua ja ortodoksikirkko alkoi olla näkyvämmiin esillä. Darja, hänen äitinsä ja pikkuveljensä kastettiin samana päivänä.

- En tiedä, miksi halusin kasteelle. Se oli kai vaistomainen Jumalan kaipuu, Darja pohtii. Hän muistelee, että kastetilaisuudessa oli paljon ihmisiä ja koko toimitus kesti pitkään.

Kasteen jälkeen Darja kävi yhdessä äidin kanssa ortodoksikirkon pyhäkoulu. Elettiin aikaa, kun kirkkoon oli pal-

jon tulijoita, eivätkä papit osanneet ottaa heitä vastaan niin, että ihmiset olisivat juurtuneet kirkkoon. Varsinkaan nuoria ei osattu kohdata iän mukaisesti.

- Ei opetettu, mitä elämä uskovana merkitsee käytännössä, miten uskon pitäisi näkyä arjessa, Darjaa harmittaa. Kun noin vuoden kestänyt opetus loppui, alkoi kirkkotiekin sammaloitua. Onhan ystävien merkitys nuorelle tärkeä, eikä Darjan ystävien joukossa ollut muita uskonasioista kiinnostuneita.

Äidistäkään ei tullut aktiivista kirkossakävijää. Hän huomasi pettymyksekseen, että kirkko on täynnä syntisiä ihmisiä ja ajatteli, että riittää, kun sydämessään uskoo Jumalaan. Lukiossa Darja oli sitä mieltä, että kaikki tiet vievät Jumalan luokse. Hän tutki itämaista filosofiaa ja teki siitä kouluun jopa esitelmän.

Uusia näkökulmia

Darja lähti lukion jälkeen Pietariin opiskelemaan ja tutustui helluntailaisiin. Kohtalaisen hyvän englannin taidon ansiosta hänet kutsuttiin tulkiksi aktioryhmään, jota vetivät amerikkalaiset nuoret kristityt.

- Ensimmäistä kertaa näin, että kristittyjä on muuallakin kuin vain ortodoksikirkossa. Toiseksi sain uudenlaisen näkökulman Jumala-suhteeseen, esimerkiksi mitä tarkoittaa vapaa rukous. Luin syntisen rukouksenkin, mutta minusta ei tullut helluntailaista ja palasin pian entiseen elämäni, Darja kertoo.

Vaikka todellinen suhde Jumalaan puuttui, Darja muisti rukoilla vaikeuksien tullen. Välillä hän etsi perinteisempää kirkkoa, vaikka valmiutta elämänmuutokseen ei vielä ollut.

Vuonna 2004 Darja Vasiljeva opiskeli vaihto-opiskelijana Saksan Potsdammissa ja kävi siellä ensimmäistä kertaa luterilaisessa kirkossa. Siellä hän koki selkeästi Jumalan armon läsnäolon. Pian sen kokemuksen jälkeen hän kävi kirkkokonsertissa ja halu tutustua luterilaisuuteen perusteellisemmin heräsi.

Mutkien kautta Pyhään Mariaan

Palattuaan Saksasta nuori nainen alkoi internetistä etsiä tietoa luterilaisuudesta. Luettuaan mm. ehtoollisesta ja us-

kontunnustuksesta, syntyi päätös mennä kirkkoon, mutta millaiseen? Pietarissa kun vaihtoehtoja on useita. Nettilinkit tarjosi vaihtoehtoiksi Pyhän Marian kirkkoa ja ruotsalaista Katariinan kirkkoa.

Marian seurakunnan kotisivun perusteella syntyi vaikutelma, että sinne meno edellyttää suomalaista taustaa. Darjaa jännitti, mitä hän sanoisi, jos siellä alettaisiin kysellä hänen juuristaan. Katariinan seurakunnan viesti oli yksiselitteinen: tervetuloa.

- Aloin käydä säännöllisesti Katariinan seurakunnan jumalanpalveluksissa ja odotin kovasti, että joku tulisi minua jututtamaan. Kun sitä ei tapahtunut, otin itse ensimmäiset askeleet. Ilmoitauduin heti syksyllä rippikouluun ja minut konfirmoitiin 12.6.2005 yhdessä erään mummon kanssa, tiivistää Darja.

Niihin aikoihin nuori tieteilijänalku koki, että ovet tiedemaailmaan alkavat sulkeutua, koska projektien rahoitus alkoi takuta. Jumala piti Darjasta huolen ja hänelle tarjottiin työpaikkaa saksalaisen kirkon oppilaitoksen kirjastossa. Tuntui luontevalta ruveta käymään myös saksalaisten jumalanpalveluksissa, mutta juurtumista Vasilin saarella sijaitsevaan Katariinan seurakuntaan ei kuitenkaan tapahtunut.

Vuonna 2008 Darja alkoi käydä Pyhän Marian kirkossa.

- Olin nähnyt taipaleellani monia syntisiä kristittyjä, joten aluksi vain istuin passiivisesti penkissä, jotten pettyisi taas, nainen toteaa. Noin vuoden päästä hän kirjoitti hakemuksen seurakunnan jäseneksi.

Kului vielä melkein pari vuotta, kunnes halu olla lahjoillaan mukana seurakunnan toiminnassa alkoi kasvaa. Siihen myötävaikutti syvälinen keskustelu nykyisen kirkkoherran, **Mihail Ivanovin** kanssa. Darja alkoi sulaa ja rupesi tutustumaan muihin seurakuntalaisiin. Hän ryhtyi pitämään englanninkielistä keskustelupiiriä, jossa kielen lisäksi pohditaan ikuisia kysymyksiä ja käsitellään tunnettuja englanninkielisiä rukouksia.

Vahva luterilainen

Luterilaisen identiteetin löytäminen ei ole ollut ihan helppoa.

- Itkien ja rukoillen pohdin sitä, voiko venäläinen olla ei-ortodoksi. Heräsi vahvasti minua unen kautta ja sain rauhan sydämeen tehdä oma valintani, Darja muistelee. Luterilaisuus ja Pyhän Marian seurakunta on nyt hengellinen kotini, hän sanoo täydellä varmuudella.

Lapsuuden perhe ei aina ymmärrä Darjan valintoja, mutta he ovat nyt jotenkin rauhassa sen asian kanssa.

Darja pitää luterilaisen kirkon opetuksesta, liturgiasta, ehtoollisesta sekä suorasta yhteydestä Jumalaan ilman pyhimyksiä ja ikoneita. Hän iloitsee kaikesta siitä, mitä seurakunnassa tapahtuu. Vaikka hän raahautuisi pitkän työpäivän jälkeen väsyneenä kirkkoon, hän lähtee sieltä uusin voimin. Sunnuntain jumalanpalvelus on erottamaton osa hänen viikkorytmiään.

Darja pitää myös Inkerin kirkon konservatiivisesta linjasta.

- Kun ihmiset tulevat kirkkoon, he haluavat nähdä jotakin muuta kuin sitä, mitä maailmassa tapahtuu, hän linjaa. Varmaan juuri siksi hän pitää erityisesti siitä Ilmestyskirjan kohdasta, missä varoitetaan penseydestä.

Vahvana luterilaisena hän ei enää hetkahda riidoista, joita joskus ilmenee seurakuntalaisten kesken. Toki se suretttaa. Lisäksi harmittaa se, että välimatkat Pietarissa ovat niin isoja, ettei kirkkotapaamisten lisäksi juuri muuten arjessa ehditä tavata.

Suomen kieli tai sen taidon puute oli aikoinaan muodostua esteeksi Darjan tulolle Pyhän Marian seurakuntaan. Enää ei suomen kieli seurakunnassa Darjaa haittaa. Hän kokee, että vaikka Marian seurakunnassa on erikseen suomen- ja venäjänkieliset jumalanpalvelukset, on kyse yhdestä ja samasta seurakunnasta. Kun muutaman kerran vuodessa on kaksikielisiä jumalanpalveluksia, pitää vain hieman totutella esimerkiksi tulkattuun saarnaan.

Teksti ja kuva: Liliann Keskinen

Lapsuuden PERINTÖ

Pyhän Marian jumalanpalveluksissa käy usein ihmisiä, jotka eivät ole seurakunnan jäseniä. Yksi heistä on Artur Kiiski, jota voisi kutsua Pyhän Marian ottopojaksi, sillä hänen varsinainen kotiseurakuntansa on Petroskoissa, jossa myös hänen perheensä asuu. Pietariin miehen on tuonut työ.

Artur Kiiski syntyi Petroskoissa vuonna 1978. Perheeseen kuuluivat vanhempien ja velipojan lisäksi inkeriläiset isovanhemmat isän puolelta. Äidin äiti oli itäkarjalainen, kotoisin Säämäjärveltä, ja äidin isä oli lähtöisin Ylä-Volgalta.

Artur on hyvin perillä sukunsa vaiheista ja tuntee myös paikat, joista isovanhemmat olivat kotoisin. Hänen oma identiteettinsä on vahva. Venäjällä syntyneenä inkeriläisenä hän haluaa vaalia omaa kulttuuriperintöään ja sen arvojen mukaan rakentaa synnyinmaatansa.

Inkeriläistä elämää

Artur sai kasvaa ensimmäiset vuotensa isovanhempien hoidossa. Sen ansiosta hänellä on hyvä suomen kielen taito.

- Suomi oli meillä kotikieli. Mummo ja vaari puhuivat keskenään suomea, samoin isäni. Kun olimme ulkona mummon kanssa, venäjänkieliset lapset kyselivät, mitä kieltä me puhuimme ja pyysivät sanomaan jotain suomeksi. En muista, että kukaan olisi koskaan irvistellyt meille. 1980-luvulla suomea kuuli paljon kaupungilla, Artur muistaa.

- Elimme kotona inkeriläistä elämää.

Vietimme joulua ja pääsiäistä inkeriläisittäin. Laitoimme joulukuusen ennen virallista uutta vuotta, eikä meillä käynyt venäläinen pakkasukko. Inkeriläiset esittivät toisilleen joulutervehdyksiä ja antoivat lahjoja. Mummo tunsikin melkein kaikki Petroskoin inkeriläiset.

Artur muistelee lapsuuden jouluja ihanana perhejuhlanä: oli kuusi ja lahjoja, mummo paistoi maukkaita piirakoita ja juotiin kahvia. Kaihoisasti hän toteaa, että vaikka pöydät olisivat nykyään rikkaampia ja lahjat parempia, niin lapsuuden jälkeen sitä samaa joulun tunnelmaa ei ole ollut.

- Olin 9-vuotias, kun vanhempaini erosivat. Sen jälkeen minä ja veljeni asuimme äitimme kanssa. Kävimme mummon ja vaarin luona, minä puhuin siellä suomea. Veljeni on neljä vuotta nuorempi, eikä hän ehtinyt oppia suomea niin hyvin kuin minä. Vuonna 1996 isäni ja isovanhempani muuttivat Suomeen. Nyt vaarini ja mummoni ovat jo kuolleet.

Kuin silakat kirkossa

Mummolla oli seurakuntayhteys ja hän kävi inkeriläisnaisten tapaan usein kirkossa. Miehet kävivät harvemmin. Vaarilla oli talvisodassa saatuja jalka- ja selkävaivoja ja hän käveli keppien kanssa. Kirkkoon hän meni, jos oli juhlia tai poika vei autolla. Seurakunta kokoontui vanhassa kirkossa. Artur muistelee, ettei silloin vielä ollut seurakuntataloa, vaan ainoastaan vaaleansininen, puinen kirkkorakennus.

- Minut kastoi kotona virolainen pastori Elmar Kull. 1990-luvulla kävin rippikoulua, mutta se jäi kesken. Kukaan ei kehottanut jatkamaan ja kirkko oli melko kaukana kaupungin raja-alueella, epämukavassa paikassa, Artur selittää.

Kirkkoon oli erittäin vaikea päästä, sillä kulkuyhteydet olivat huonot - sen takia tontti annettiin seurakunnalle. Juhlajumalanpalvelukset olivat ongelmallisia: halukkaita oli paljon, mutta busseja ei riittävästi. Kirkko oli täynnä ihmisiä, kuin silakoita tynnyrissä. Kirkkokäynnit kysyivät sitkeyttä ja kärsivällisyyttä.

Perheen ja työn paineessa

Keskikoulun jälkeen Artur pääsi yliopistoon, jossa hän opiskeli taloustiedettä ja johtamistaitoa. Opiskeluaikana ensimmäinen työpaikka löytyi Karjalan taloustieteen instituutista, talousmallinnusten ja -ennusteiden osastolta.

Valmistumisensa jälkeen Artur Kiiski työskenteli ensin Petroskoin meijerissä ekonomistina ja sen jälkeen eri energiayhtiöissä Karjalassa sekä pari vuotta myös Moskovassa. Viimeiset kaksi puoli vuotta hän on työskennellyt Pietarin kaukolämpöverkoston talous- ja rahoitusjohtajana.

Perhe, vaimo ja kaksi pientä lasta, asuu Petroskoissa.

- Oli vaikea päätös jättää perhe Petroskoihin ja tulla Pietariin töihin. Vietän melkein kaikki viikonloput ja loimat kotona Petroskoissa. Olisi hankalaa muuttaa Pietariin, vuokrayksiöön, pienten lasten kanssa. Joka tapauksessa olen töissä myöhään ja aikaa lapsille jäisi vain vapaapäivinä. Mieluummin matkustan vapailla perheen luokse Karjalaan. Kun ajan autolla tai istun junassa, pääsen irti työasioista, toteaa Artur omasta arjestaan.

Kaipuu seurakuntaan

- Vaimoni on luterilaisuuden hiljainen, mutta aktiivinen kannattaja, Artur nauhahtaa. - Vaimo ehdotti tyttäremme Ainoon (5 v) kastamista Petroskoin luterilaisessa kirkossa. Pyhäkouluun hänen on vaikea viedä Ainoa, koska poikamme Armas on vielä niin pieni (9 kk). Toivon, että Aino käy myöhemmin rippikoulun. Haluan siirtää itselleni tärkeät perinteet - kulttuurin, kielen ja uskonnon - myös lapsilleni.

Oma, kesken jäänyt rippikoulu vähän kaihtaa mieltä ja Artur on ajatellut käyvänsä sen loppuun.

- Petroskoin nykyinen kirkkoherra Aleksei Krongolm ehdotti, että tutkin Raamattua ja uskonoppia kotona ja suoritan tentit. Mutta keskustelumme jälkeen tulin Pietariin töihin. Edelleen haluan käydä rippikoulun ja olla seurakunnan konfirmoitu jäsen, kunhan työelämä vähän rauhoittuu, Artur kaavailee. Kotiseurakuntansa asioita hän seuraa aktiivisesti nettisivujen ja somen kautta.

Arturia harmittaa omat, harventuneet kirkossakäynnit. Pienet lapset vaativat aikaa ja vaimon on välillä päästävä omille asioilleen silloin, kun isä on kotona. Mutta kun mahdollista, Artur pyrkii kirkkotielle. Syitä ovat sisäinen kuri sekä inkeriläinen tapa, että sunnuntaisin käydään jumalanpalveluksessa. Artur ei pidä kaupunkilaisten tavasta elää niin, että viikonlopon ainoa ajanviete on kaupissa käyminen tai hovitukset. Kolmas syy on halu kuunnella, laulaa ja puhua suomen kielellä.

- Kun olen Pietarissa, mielelläni käyn Pyhässä Mariassa. Jo silloin, kun olin lapsi, vaarini kertoi tästä kirkosta. Tämä on komea, uudistettu rakennus, mutta myös vähän virallisen tuntuinen.

Pienet kirkot ovat kotoisempia ja niihin on vieraana helpompi päästä sisään, Artur toteaa hieman pahoitteleva ilme kasvoillaan.

Tulevaisuuden kirkko

Artur Kiiski toivoo, että Inkerin kirkko pysyisi perinteisenä kirkkona, ilman nykyaikaisia uudistuksia, joita joissakin luterilaisissa kirkkoissa on.

- Jumala on ylin. Myös Raamattu ja uskonoppi ovat ihmistä ylempänä. Meidän tulisi soveltaa elämäämme Raamatun mukaan, eikä toisinpäin. Raamattu on subjekti ja me olemme objekti. Niiden paikkoja ei saa vaihtaa, lausahtaa Artur rauhalliseen, mutta tinkimättömään tapansa.

Toinen toive on, että Inkerin kirkko tulisi säilymään ihmisläheisenä kirkkona.

- Monet ortodoksit sanovat, että luterilaisessa kirkossa voi helposti lähestyä pappia ja keskustella hänen kanssaan. Ortodoksikirkossa papin ympärillä on "hovi", joka ei päästä helpolla papin luokse. Meillä ei edes piispalla ole sitä, vaan hänen kanssaan voi ongelmitta keskustella ja hän itse mielellään keskustelee ihmisten kanssa.

Kolmas asia liittyy ortodoksiseen kontekstiin, jossa Inkerin kirkko elää.

- Kun Inkerin kirkko venäläistyy, työtä pitää sekä kehittää että ylläpitää. Uusille ihmisille, etenkin nuorille, pitää opettaa ja selittää, mitä eroja ja etuja on luterilaisilla ja ortodokseilla.

Inkerin kirkon venäläistyminen ja suomen kielen aseman heikkeneminen on monille inkeriläisille vaikea asia.

- Rationaalisesti ajatellen ymmärrän tilanteen. Objekttiivinen todellisuus on, että Inkerin kirkko venäläistyy. Mutta sydämeni pitää suomenkielisistä jumalanpalveluksista ja kaipaa niitä, sillä suomen kieli on osa lapsuuttani. Tiedän, etteivät vain suomenkieliset jumalanpalvelukset ole oikeita - kaikki ovat oikeita. Jumala ymmärtää sanojamme kaikilla kielillä. Jos joskus ei ole suomenkielistä jumalanpalvelusta, menen kirkkoon joka tapauksessa, Artur Kiiski toteaa tyynesti.

Teksti ja kuva: Kristiina Paananen

SEURAKUNTA SUURKAUPUNGIN *sydämessä*

Remontoidun Pyhän Marian kirkon juhlallisia vihkiäisiä vietettiin 2002 ja siitä tuli tuomiokirkkoa vastaava piispankirkko. Juhlassa olivat läsnä Suomen Tasavallan presidentti Tarja Halonen ja Pietarin kuvernööri Vladimir Jakovlev.

Perusteellisessa remontissa vv. 1999-2002 kirkko palautui lähes alkuperäiseen asuunsa.

Pietari Suuri myönsi Venäjän luterilaisille vapaan uskonnon harjoituksen vuonna 1702. Pietarissa aloitti heti kaupungin perustamisvuonna 1703 toimintansa evankelis-luterilainen ruotsalais-suomalainen seurakunta. Keisarinna Anna lahjoitti sille 1733 tontin, jolle valmistui puinen Pyhän Annan kirkko.

Seurakunta jakautui 1745. Suomenkieliset perustivat oman seurakunnan, johon liittyi myös Pietarin virolaisia ja lähialueiden inkeriläisiä. Seurakunta rakensi Bolshaja Konjushennajalle (Suuri Tallikatu) keisarinnaa mukaan nimensä saaneen Pyhän Marian kirkon, joka vihittiin joulukuussa 1805. Kirkon suunnitteli arkkitehti Gothlib Paulsson.

Kukoistuksen vuodet

Kun Suomi liitettiin Venäjään 1809, suomalaisten osuus seurakunnassa kasvoi siirtolaisten myötä. 1890-luvulla kirjoilla oli yli 17 000 henkeä. Käytännössä lukumäärä oli 20-30 % suurempi, sillä kausityöläiset eivät liittyneet jäseniksi. Enemmistö seurakuntalaisista oli palvelusväkeä ja tehdastyöläisiä. Heidän lisäksi oli käsityöläisiä, talonpoikia ja opettajia.

Kirkko oli suomalaisten henkisen ja hengellisen elämän

keskus. Seurakunnan tärkein työmuoto oli jumalanpalvelukset, joita parhaimmillaan pidettiin kolmesti yhtenä sunnuntaina suuren väkimäärän takia. Lisäksi kirkolla oli sosiaalinen merkitys, kun ihmiset tapasivat siellä toisiaan. Seurakunta järjesti myös kulttuuriohjelmaa. Nykyisin Inkerin kirkon keskuskansliana palveleva tila toimi konserttisalinana. Suomalaiset olivat innokkaita kuorolaulajia ja heillä oli useita kuoroja.

Pyhän Marian seurakunta oli varsin varakas. Kirkollisveeroa se ei perinyt, mutta sai merkittäviä lahjoituksia. Vuosina 1842-1844 seurakunta rakennutti kirkkokartanoon kuuluvat talot nro 4-8 Suurella Tallikadulla. Kiinteistöjä hankittiin pikku hiljaa sekä Pietarin kaupungista että ympäröivästä kylästä. Vuokratuloilla kustannettiin seurakunnan menot. Omaisuutta oli myös Suomessa.

Sivistystyötä ja palvelua

Juridisesti ja hallinnollisesti seurakunta kuului Venäjän evankelis-luterilaiseen kirkkoon, joka oli saksalaisjohtoinen. Pyhän Marian papit tulivat silti enimmäkseen Suomesta, kuin myös monien uskonnollisten liikkeiden vaikutus ja teologiset virtaukset.

Korjaustöiden yhteydessä peruskiveen muuratussa peruskirjassa lukee: "Rukouksemme on, että tämä pyhäkkö saisi palvella Herran huoneena tuleville sukupolville."

Pyhän Marian rippikoulusta on tullut suosittu. Vuosittain konfirmoidaan noin 30 henkilöä.

Pappeja oli enimmillään neljä. Tunnettuja kirkkoherroja olivat Carl Sirén, Adolf Hakkarainen, Juho Saarinen (Eliel Saarisen isä) ja Selim Jalmari Laurikkala. Vuonna 1879 urkuriksi ja kuoronjohtajaksi tullut Mooses Putro muokkasi saksalaisvaikutteisen kirkkokäsikirjan suomalaisille sopivaksi.

Sunnuntaikouluja, joissa nuorille opetettiin uskontoa ja äidinkieltä, pidettiin Pyhässä Mariassa 1820-luvulta lähtien. Ensimmäiset kirkkokoulut perustettiin 1840-luvulla. Pyhän Marian kirkkokoulua johti 1846-1858 Uno Cygnaeus. Vuonna 1905 perustettiin Pietarin suomalainen yhteiskoulu seurakunnan yhteyteen.

Suurkaupungissa oli tarvetta diakoniatyölle. Osan tästä työstä hoitivat seurakunnan suojissa toimivat hyväntekeväisyisyhdistykset. Ne esimerkiksi perustivat erilliset orpokodit pojille ja tytöille, joista jälkimmäinen toimi kirkkokartanossa 1860-luvulta alkaen. 1905 seurakunnan yhteyteen perustettiin vanhainkoti.

Ahtaalle ajettu seurakunta

Lokakuun vallankumous vuonna 1917 muutti kirkon elämän. Kirkko erotettiin valtiosta ja koulut kirkoista tammikuussa 1918. Koulut siirtyivät suomalaisten kommunistien johtaman Suomalaisen Sivistysneuvoston haltuun. Suomalaisten sivistystoiminta ei lakannut kokonaan, mutta sen luonne muuttui.

Seurakunnat menettivät omaisuutensa valtiolle. Pyhän Marian seurakunnan arvoksi laskettiin 3-4 miljoonaa sen aikaista Suomen markkaa. Lisäksi valtio verotti Pyhää Mariaa ankarasti. Aiemmin vauraasta seurakunnasta tuli lyhyessä ajassa rutiköyhä, vapaaehtoisten lahjoitusten turvin sinnittelevä. Seurakunnan käyttöön jäivät ainoastaan kirkko sekä välttämättömin kirkollinen esineistö. Koska kirkkoa ei ollut varaa vv. 1917-1920 lämmittää, se pääsi huonoon kuntoon. Suomesta apua ei ensin tullut, sillä yhteydet sinne olivat katkenneet sisällissodan aikana.

Levottomissa oloissa papit - jotkut uhkailujen ja pidätysten jälkeen - pakenivat Suomeen. Inkerin luterilaisiin seurakun-

tiin jäi ainoastaan viisi pappia, joiden työtaakka oli valtava. Pyhän Marian seurakunnan otti keväällä 1919 hoitoonsa 72-vuotias kanttori-urkuri Mooses Putro. Hän katosi jäljettömiin hautaisreissulla marraskuussa 1919, minkä jälkeen seurakuntaa hoiti Sakari Putro, Mooseksen veli. Myös monet seurakuntalaiset pakenivat itsenäiseen Suomeen.

Toivo herää hetkeksi

Lyhyen hetken seurakunnan tilanne näytti paremmalta 1920-luvun alussa. Suomessa kerättiin Inkerin kirkolle kolehti, josta suurin osa tuli Pyhän Marian seurakunnalle. Apuun riensivät myös inkeriläiset seurakunnat, joiden kolehteja vasta perustettu Inkerin suomalainen konsistori välitti Pyhän Marian seurakunnalle. Pyhä Maria liittyi konsistoriin ja siitä tuli keskus, jossa konsistori ja kirkolliskokous kokoontuivat. Piispa Felix Relanderin jälkeen seurakuntien esimieheksi tuli Selim Jalmari Laurikkala.

Seurakunta nousi ulkopuolisen avun turvin ja kirkko saatiin korjattua vuoteen 1927 mennessä. Seurakuntalaisia oli enää noin 2000-3000. Oma pappia heillä ei vielä ollut, sillä viranomaiset eivät myöntäneet lupaa Suomesta tulevalle papille.

Uskonnonvastainen ilmapiiri alkoi voimistua Neuvostoliitossa 1920-luvun lopulla. Pietarissa viranomaisten lisäksi seurakunnan toimintaa vaikeuttivat suomalaiset kommunistit. Viimeinen kirkolliskokous pidettiin 1928. Alkoivat inkeriläisten karkotukset ja pakkosiirrot.

Vuonna 1931 seurakunnassa pidettiin vielä viisi rippikoulua, joissa kävi 800 henkeä. Tilanne vaikeutui pian, ja huhtikuussa 1937 rovasti Laurikkala karkotettiin Suomeen. Kirkko sulki ovensa keväällä 1938.

Taide-esineet sai haltuunsa Eremitaasin museo. Osa esi-

Rippikoulutodistus vuodelta 1913.

Pyhän Marian alkuperäinen alttari ja saarnastuoli 1920-luvun alussa.

neistä, mm. urut, katosivat, eikä niitä ole voitu jäljittää. Kirkosta tehtiin aluksi yhteisasunto-la, kommunalka. Sisätiloja muutettiin uuteen käyttöön soveltuviksi, esimerkiksi kirkkosali jaettiin kolmeen kerrokseen. Vuodesta 1972 lähtien rakennuksessa oli luontonäyttely.

Jumalanpalveluksia portailla

Perestroikan myötä, toukokuussa 1989 ryhmä inkeriläisiä anoi seurakun-

tansa rekisteröintiä ja pyysi palauttamaan kirkkorakennuksen takaisin. Rekisteröinti tuli seuraavana vuonna, mutta kirkosta seurakunta sai alkuun vain yhden huoneen toisesta kerroksesta. Tieto seurakunnasta kiiri suusta suuhun. Pian seurakunnan pikkuruisessa toimistohuoneessa kävi päivittäin enemmän ihmisiä, kuin luontotalon näyttelyssä kuukauden aikana.

Kesällä 1991 myös Inkerin rovastikunta sai Inkerin liiton avulla luontotalon toisesta kerroksesta käyttöönsä yhden huoneen, jossa hoidettiin järjestäytymässä olevan kirkon asioita. Ahdas tila oli yhtä aikaa sekä toimisto että varasto, jossa rämpäsi alituisen ihmisiä milloin milläkin asialla.

Seurakunnan jäsen **Anna Trifonova** muistelee, miten toukokuussa 1990 pieni ryhmä ihmisiä kerääntyi vesisateessa jumalanpalvelukseen luontotalon portaille. Marraskuussa 1990 pidettiin kolmannen kerroksen juhlasalissa ensimmäinen jumalanpalvelus, johon tuli 400 ihmistä. Jumalanpalveluksia oli aluksi epäsäännöllisesti ja niiden pitopaikat vaihtelivat pitkistä eteiskäytävästä ulkoportaisiin, jos sisään ei päästy.

Jumalanpalvelukset olivat aluksi suomeksi, mutta pian kävi ilmi, ettei pelkkä suomen kieli riitä. Nuorempi polvi ei sitä enää ymmärtänyt. Ensimmäisen venäjänkielisen jumalanpalveluksen piti pastori **Vladimir Kinner** 25.10.1992. Vuoden 1994 tilastojen mukaan suomenkielisessä jumalanpalveluksessa kävi keskimäärin 280 henkeä, venäjänkielisessä 25 ja suomalais-ugrilaisessa 10-15. Konfirmoituja oli 97 ja kastetuja lapsia 16.

Luontotalosta pyhäköksi

Seurakunta sai kirkon itselleen pala palalta. Vuonna 1995 se luovutettiin kokonaan ja seurakunta saattoi ryhtyä suunnittelemaan remonttia. Inkerin kirkon kirkkohallituksen pyynnöstä peruskorjausurakan otti organisoitavakseen Kirkon Ulkomaanapu suomalaisten seurakuntien taloudellisella tuella ja Pietarin museoviraston valvonnassa.

Rakennus oli päässyt neuvostovuosina huonoon kuntoon. Vuonna 1999 käynnistyneessä remontissa perustusten lahot puut korvattiin betonilla, katto ja ikkunat uusittiin ja kerrosten välikatot purettiin. Kellariin tulivat krypta ja keittiötilat.

Kirkkosali sai alkuperäisen kaltaisen värityksen, **Päikki Prihan** suunnittelemat liturgiset tekstiilit ja seurakunnan jäsenen, **Albert Stepanovin**, maalaaman alttaritaulun. Uusia urkuja jouduttiin vielä odottamaan vuoteen 2010 saakka.

Piispa **Aarre Kuukauppi** vihki Pyhän Marian kirkon uudelleen käyttöön helluntaina 19.5.2002. Häntä avustivat mm. arkkipiispa **Jukka Paarma**, emerituspiispa **Leino Hassinen** ja remontin ajan vt. kirkkoherrana toiminut **Kosti Laitinen**. Juhlassa olivat läsnä mm. Suomen Tasavallan presidentti **Tarja Halonen** sekä Pietarin kuvernööri **Vladimir Jakovlev**.

Elävä ja kasvava seurakunta

Kuluneiden 25 vuoden aikana seurakunta on menettänyt paljon jäseniään Suomeen paluumuuton seurauksena, mutta kasvaa venäjänkielisten parissa. Suomenkieliseen jumalanpalvelukseen osallistuu nykyään 40-50 henkeä, venäjänkieliseen 80-100. Seurakuntalaisia on yhteensä 220, joista maksavia jäseniä 160. Suurina kirkollisina juhlina ihmisiä on 360-380.

Kirkko on lähes maksimaalisessa käytössä, ainoastaan perjantaina ei ole toimintaa. Tilaisuuksia järjestetään sekä palkattujen työntekijöiden että vapaaehtoisten voimin kaiken ikäisille. On jumalanpalveluksia, raamattuopetusta, rukouspiiri, rippikoulu, raamattukoulu, konsertteja, kuoroja, nuortenilta, pyhäkoulu jne. Seurakunnassa on huomattavan paljon 30-50 -vuotiaita. Heistä monet ovat tulleet mukaan rippikoulun tai konserttien kautta. Niihin puolestaan tullaan usein henkilökohtaisesta kutsusta, ystävän tai sukulaisen pyytämänä.

Merkkivuoden johdosta Pyhässä Mariassa vietettiin 22. maaliskuuta juhlaa, jonka yhteydessä samalla julkistettiin seurakunnan vaiheista kertova kirja. Pyhän Marian nykyinen kirkkoherra **Mihail Ivanov** tiivistää juhlan toteamalla:

- Kiitimme yhdessä Herraa siitä, että Hän varjelee kirkkoa huolimatta kaikista vaikeuksista, joita kristittyjen elämässä eteen tulee. Saimme taas vahvistusta, kuinka uskollinen Herra on omille lupauksilleen: ”Minä olen teidän kansanne joka päivä maailman loppuun asti.”

Teksti: Tuulikki Vilhunen,

Kristiina Paananen

Kuvat: Vladimir Mekler, Kristiina Paananen,

seurakunnan omat arkistot

LÄHTEET:

Jarmo Nironen: Suomalainen Pietari kuvina. Helsinki 2003.

Aarno Lahtinen (toim.): Todistuksena toivosta, Pietarin suomalainen Pyhän Marian kirkko. Tampere 2005.

Михаил Иванов, Татьяна Шадренова, Марина Вяйзя: Евангелическо-лютеранская церковь Святой Марии, История прихода. СПб, Гёль 2015. (Mihail Ivanov, Tatjana Shadrnova, Marina Väisä: Evankelis-luterilainen Pyhän Marian seurakunta, Pietari 2015.)

Pyhän Marian seurakunta ja Suomen Pietarin pääkonsulaatti – PITKÄAIKAISET KUMPPANUKSET

Konsuli, pääkonsulin sijainen Mikko Kivikoski esittää Suomen Pietarin pääkonsulaatin puolesta tuplaonnittelut Pyhän Marian seurakunnalle kaksinkertaisen juhluvuoden johdosta.

VENÄJÄN VALLANKUMOUSTA seuranneessa epävakaudessa Pyhän Marian seurakunnan korvaamattomaksi avuksi tuli Suomen valtio. Suomen Pietarin pääkonsulaatti aloitti toimintansa vuonna 1923. Samana vuonna viranomaiset yllättäen nostivat Pyhän Marian seurakunnan kanslian vuokraa niin rajusti, että konsistori sekä seurakunnanhoitaja Sakari Putro muuttivat pääkonsulaatin suojiin. Vuodesta 1931 lähtien myös rovasti Laurikkala asui Suomen valtion talossa aina siihen saakka, kunnes hänet 1937 karkotettiin Suomeen.

Seurakunnan posti kulki turvallisesti pääkonsulinviraston välityksellä ja viraston virkamiehiä oli mukana seurakunnan hallinnossa. Suomen valtion avustuskomitean ja kauppavaltuuskunnan ansiosta seurakunta sai pitää arvokkaat kirkkohojeansa, jotka myöhemmin kuljetettiin turvaan Suomeen.

Konsulaatin suojeluksessa seurakunta pystyi toimimaan 1930-luvulla sulkemisvaatimuksista huolimatta. Lopulta keväällä 1938 Pyhän Marian kirkko suljettiin ja myös Suomen pääkonsulaatti lakkautettiin.

- PÄÄKONSULAATTI ON hyvin ylpeä historiallisesta tuestaan Pyhän Marian seurakunnalle. On hieno asia, että pääkonsulaatilla on ollut vallankumouksen jälkeisinä vaikeina vuosina näin merkittävä rooli kirkon toimintojen ylläpitämisessä, sanoo konsuli ja pääkonsulin sijainen **Mikko Kivikoski** Suomen Pietarin pääkonsulaatista, joka perustettiin kaupunkiin uudelleen vuonna 1967.

Pääkonsulaatin näkökulmasta Pyhän Marian kirkko ja Inkerin kirkko ylipäättään on keskeinen elementti myös tämän päivän Pietarin suomalaisuudessa ja suomalaisyhteisössä. Muita kiintopisteitä ovat suomalainen koulu ja päiväkot, Suomi-talo sekä pääkonsulaatti.

- Suomalaisyhteisö on heterogeeninen. Siihen lukeutuvat inkerinsuomalaiset ja ne suomalaiset, mutta venäjän kansalaiset, jotka identifioivat itsensä suomalaisiksi edelleen. Paljon on niitä Suomen kansalaisia, jotka asuvat täällä pysyvästi eri syistä, esimerkiksi avioliiton takia. Sitten ovat

tietenkin ne suomalaiset, jotka ovat täällä töissä. Vuonna 2013, jolloin viisumiannot olivat hurjimmillaan, pääkonsulaatissa oli töissä lähemmäksi 250 ihmistä, joista vajaa 200 oli suomalaisia, Kivikoski mainitsee esimerkkinä.

- NYKYÄÄN YHTEISTYÖ ja tukemme on lähinnä yhteydenpitoa, kontaktien luomista, verkottumista ja erilaisia yhteydenottoja, Mikko Kivikoski toteaa. - Kerran kuukaudessa pääkonsulaatti järjestää ns. yritysaaumukahvit, joilla eri alojen asiantuntijat esitelmöivät ajankohtaisista aiheista. Myös Inkerin kirkon edustajia osallistuu niihin, samoin kuin erilaisten ryhmien vierailuihin. Pääkonsulaatin työntekijöistä jotkut käyvät Pyhän Marian jumalanpalveluksissa ja Pyhässä Mariassa järjestettävä Suomen itsenäisyyspäivän jumalanpalvelus on traditio, johon pääkonsulaatti osallistuu.

Suoraan taloudelliseen tukeen pääkonsulaatin mahdollisuudet ovat rajoitetut. Ainoat rahavarat ovat vaatimaton summa pienhankerahaa. Sillä on järjestetty seminaareja, joissa on sekä suomalainen että paikallinen toimija, ja tuettu Inkerin liiton järjestämää suomen kielen opetusta.

- Olemme avoimia kuuntelemaan ja keskustelemaan, jos Inkerin kirkolla on ehdotuksia yhteistyöstä. Voimme aina-kin tehostaa säännöllisempää vuoropuhelua, yhteydenpitoa ja tiedonvaihtoa, Kivikoski luettelee.

PÄÄKONSULAATTI TOIVOO, että Inkerin kirkon toiminta jatkuu myös tulevaisuudessa aktiivisena ja tavoittaa yhtä paljon ihmisiä kuin aikaisemminkin.

- Toiveemme on myös, että täällä olevat suomalaiset, mukaan lukien pääkonsulaatin palveluksessa olevat, pystyisivät jatkossakin nauttimaan ja käyttämään seurakunnan palveluita samalla tavalla kuin tähän mennessä. Luonnollisesti meitä kiinnostaa, mikä Inkerin kirkon tilanne on, mitä siellä tapahtuu ja mitä suunnitelmia kirkolla on tulevaisuudessa, Mikko Kivikoski vakuuttaa.

Teksti ja kuva: Kristiina Paananen

Monenlaisia jälkiä

Tuulikki Vilhunen hyppäsi syksyllä 2007 Pietariin menevään junaan. Perille päästyään hän kääri hihansa ja ryhtyi työhön. Vuodet lähetystyöntekijänä Inkerin kirkossa - Pyhän Marian seurakunnassa - olivat hänelle rikkaita. Paljon sattui ja tapahtui, yllätys seurasi toistaan. Työn loppuvaiheessa selvisi sekin, ettei Tuulikki ollut Pietarin historian ensimmäisiä Vilhusia.

1. Lastenkotilasten kummitoiminnan yhdyshenkilönä Tuulikki vieraili usein lasten luona Jesenina-kadulla.

2. Ryhmä kummeja Muoniosta kävi Pietarissa tutustumassa kummilapsiinsa ja Elämän siiville -projektiin.

3. Pyhän Marian konserttitoiminnasta tiedottaminen oli mieluista työtä.

4. Tuulikin läksäisiä vietettiin Pyhässä Mariassa toukokuussa 2014. Kuvassa lähimmät työtoverit, hallintosihteeri Olga Asikainen (vas.) ja kirkkoherra Mihail Ivanov.

Syksyllä 2006 minulta kysyttiin, olisinko kiinnostunut tulemaan Pietarin Pyhän Marian seurakunnan työhön lastenkotilasten projektiin ja tiedotustehtäviin. Olin heti valmis, sillä koin, että minua oli valmistettu vielä uuteen tehtävään juuri idän suunnassa. Olin jo tutustunut pietarilaisiin lastenkotilapsiin pitämälläni leirillä kesällä 2005.

Lennokas alku

Työ alkoi vauhdikkaasti syksyllä 2007, sillä määräaikaisena minulla oli vain kuukauden kielikoulu. Samana syksynä alkoivat kuitenkin uudet tuulet puhaltua Venäjällä. Voimaan tulivat uudet viisumisäännökset. Toiset joutuivat jättämään työn, jotkut siirtyivät eläkkeelle, toisilla päättyi työkausi ja lähetystyöntekijäjoukko supistui yhteen tai kahteen henkilöön kerrallaan. Jotenkin siinä potkittiin eteenpäin monien tehtävien ristipaineessa.

Vuoden 2009 alusta kevääseen 2010 tein myös Inkerin Kirkko -lehteä. Urut valmistuivat juhlineen, alkoi Inkerin kirkon 400-vuotisjuhlavuosi, vierailuryhmiä kävi runsaas-

ti ja elämä oli työntäyteistä. Koko ajan sai oppia uutta sekä kirkon puhuttelevasta historiasta, että Venäjästä. Vähän ennätti kieltäkin siinä oppia ja kaupungin nähtävyyksistäkin piti ottaa selvää - onhan Pietari yksi maailman kauneimmista kaungeista.

Puhuttelevat jäljet

Vaikuttavimmaksi kokemukseksi jäivät kuitenkin Inkerin kirkon ihmiset elämäntarinoineen ja nuoret työntekijät vilpittöminä kristittyinä. Ateismin ja vainon ajan kokeneiden kohtaaminen on jotakin sellaista, joka on saanut minut näkemään kristillisen kirkon ja uskon merkityksen entisestäänkin tässä maailmassa. Siitä pitäisi pitää kaikin voimin kiinni. Ateismissa ei ollut Jumalaa, ja jäljet näkyivät. Kun ihminen löytää Jumalan, jäljet näkyvät. Ja näitä jälkiä sain omin silmin ihmetellä ja todistaa monta kertaa.

Kahdesta vuodesta tulikin lähes seitsemän vuotta. Inkerin kirkko ja Pyhän Marian seurakunta ottivat suuria harppauksia. Suomalaisuus alkoi vähentyä Pyhän Marian kirkossa pastori **Juhani Pörstin** jäädessä viimeiseksi suomalaiseksi kirkkoherraksi. Piispa **Aarre Kuukaupista** tuli ensimmäinen kirkkoherra, joka oli Venäjän kansalainen, mutta taustaltaan Inkerin suomalainen. Hänen jälkeensä tuli kirkkoherrak-

si nuori venäläinen, **Mihail Ivanov**. Alkujaan suomalainen kirkko nuortui ja monikansallistui venäläistymisen lisäksi.

Tapahtumasta toiseen

Urut ovat paras lähetysaarnaja, totesi Mihail Ivanov, kun varsinaisen konserttitoiminta alkoi. Konsertit alkoivat vetää heti väkeä - ensin sata vierailijaa, kohta 200 ei ollut enää mitään, tuli 300, 400, jopa 700 samana iltana. Minua ilahdutti suuresti, että sain olla mukana tässä toiminnassa ja tehdä sitä näkyväksi. Oli juhlaa tehdä yhteistyötä Mihail-papin ja kanttori-urkuri **Marina Väisän** kanssa, kun jokainen teki osansa ja parhaansa. Kirkko sai ”ovet selällään” julistaa ja kutsua konserttavieraita toimintaansa mukaan.

Elämän siiville -projektin kodittomat lapset jäivät sydämeeni. Toimin yhdyshenkilönä koko Pietarin työni ajan lasten ja kummien välillä kertoen, mitä projektissa tapahtuu ja mitä lapsille kuuluu. Monta kertaa istuin iltaa lasten kanssa projektin kodissa Jesenina-kadulla. Paikalliset työntekijät opettivat lapsia luottamaan Jumalaan. Kun yhdessä rukoiltiin, se oli varmasti juuri sitä, mitä Herramme tahtoo meidän tekevän.

Pietarin työn lisäksi tutuiksi tulivat myös monet muut Inkerin kirkon seurakunnat eri puolilla Venäjää. Oli juhlaa, kirkkojen vihkimisiä, vierailuja, luentoja naisten päivillä. Aina tapahtui ja kaikki oli niin kovin mielenkiintoista. Työtä tehtiin, voisi sanoa rämäpäisesti Jumalaan uskoen, sillä enim-

mäksen oltiin aina enemmän tai vähemmän vaikeuksissa talouden, työntekijöiden vähyden, paljon työn, teknisten ongelmien ja milloin minkäkin sattumuksen kanssa. Asioista ei valitettu juurikaan - mitäpä se olisi auttanut - vaan elämä vain elettiin eteenpäin ja aina jotenkin selvitettiin.

Sukua seuraten

Jokin Pietarissa tuntui niin tutulta, vaikka kielitaitoni jäi huonoksi. Olihan isoisäni ollut jo tsaari Nikolai II:n aikana Pietarissa tarkka-ampujapataljoonassa. Sen tiesinkin, mutta yllätys oli, kun odottamatta sain sähköpostia Vilhusten sukuseurasta ja tietoa siitä, että Vilhusia on ollut Pyhän Marian seurakunnassa kymmenittäin 1800-luvulla ja 1900-luvun alussa. Lisäksi heitä on ollut karjalaisissa seurakunnissa Jääskessä, Sortavalassa, Viipurissa, Impilahdessa, Jaakkimassa ja Kurkijoella.

Pietarissa Vilhuset kuuluivat suomalaisiin käsityöläisiin ja edustivat kahta ryhmää; suutareita ja pronssityöläisiä. Tiedon myötä aloin katsella kaupungin lukuisia pronssikoristeita, siltojen kaiteita ja pronssiaitoja uusin silmin. Tieto teki Pyhän Marian seurakunnasta minulle entistäkin läheisemmän.

Teksti: Tuulikki Vilhunen

Kuvat: Tuulikin omat arkistot,

kuva oikealla Heikki Jääskeläinen

Tuulikki Vilhuselta on ilmestynyt hänen Venäjän vuosiastaan kertova kuvapäiväkirja Keisarien kaupungissa. Kirjan on kustantanut Suomen Lähetysseura 2013.

Inkerin kirkkopyhä Lahden Joutjärven kirkossa 7.-8.11.2015

Lauantaina 7.11.

- 12.30 Ruokailu kirkolla**
- 13.30 Esitelmä ja kuulumisia Keltosta, pastori Ivan Laptev**
- 14.30 Raamattutunti armolahjoista, Erkki Suhonen**
- 16.00 Venäjänkielinen messu. Saarna Arvo Survo, liturgi Ivan Laptev, mukana Kelton kirkko kuoro. Kolehiti Kelton seurakunnalle. Messun jälkeen iltatee/kahvi.**
- 18-19 Vapaamuotoinen musiikillinen iltahetki, jossa filmi Inkerin paluumuuttajista ja keskustelua. Kuoro esiintyy.**
- 19.30–21 nuortenilta kirkon nuorten tilassa, mukana kelttolaisia.**

Kaikki nuoret tervetulleita!

Sunnuntaina 8.11.

- 10.00 Messu. Saarna piispa Aarre Kuukauppi, mukana Kelton kirkkokuoro. Kolehiti Inkerin kirkolle.**

Messun jälkeen lähetyslounas, jonka tuotto Inkerin kirkon hyväksi. Lounaan jälkeen esitelmä Inkerin kirkosta, pastori Juha Saari. Molempina päivinä tulkkaus suomeksi/venäjäksi.

INKERIN

KIRKKO
2/94/2015

www.inkerinkirkko.fi
www.elci.ru

Julkaisija
Inkerin ev.lut. kirkko Venäjällä

Päätoimittaja: Aarre Kuukauppi
Vastaava toimittaja: Kristiina Paananen
kristiina.paananen@gmail.com
Taitto: Philippe Gueissaz

Kirjapaino:
Rannikon Laatupaino Oy, Vihanti

Painosmäärä: 3000
Lehti ilmestyy neljä kertaa vuodessa:
Maalis-, kesä-, loka- ja joulukuussa.
Lehteen tuleva aineisto lähetettävä
vastaavalle toimittajalle edellisen kuun
alkuun mennessä.

Toimituksen osoite
Bolshaja Konjushennaja 8
191186 St. Petersburg
lehti.toimitus@inkerinkirkko.fi

Toimituksen postiosoite
Inkerin Kirkko -lehti, PL 189
53101 Lappeenranta

Tilaushinnat
Suomeen ja Venäjälle:
Jatkuva tilaus 19,95 €
Tilaukset muihin maihin 25,00 €

Venäjänkielisen lehden voi tilata
erikseen. Hinnat Venäjän ulkopuolelle
25,00 € Tilauksessa mainittava:
Venäjänkielinen Inkerin Kirkko.

Tilaukset ja osoitteenmuutokset
Inkerin Kirkko -lehti
Ristikankaankatu 7
53600 Lappeenranta
lehti.osoitteet@inkerinkirkko.fi
puh. 045 3540440

Etukansi:
Pyhän Marian seurakunnan
muskarilaiset.
Kuva Kristiina Paananen

Välähdyksiä Venäjältä

Hyvästit Leninille

Hän oli tukevalla alustalla Pietarin luontotalon auditoriossa kaikkien katseiden kohteena. Paikalla, kahta kerrosta alempana, oli aikanaan sijainnut Pyhän Marian kirkon alttari. Luontotalon aikana siinä oli ensimmäisen kerroksen näyttelyhallin terraario käärmeineen ja muine otuksineen.

1990-luvun alussa luontotalon auditoriossa saatiin pitää sunnuntaisin jumalanpalveluksia. Leninin pää peitettiin häveliäästi huovalla. Siitä oli ikään kuin molemminpuolisesti sovittu. Seurakuntalaisten ei tarvinnut nähdä häntä liturgin paikalla, eikä hänen ”luopiolaumaansa” silmästä silmään.

Luontotalo terraarioineen muutti pois. Välillä alakerran aulassa myytiin huonekaluja. Auditorio jäi unholaan, kun jumalanpalveluselämä alkoi alakerran hallissa huonekalukaupankin siirryttyä lopulta pois.

Vaihe vaiheelta luontotalo siirtyi kokonaan alkupeleihin käyttöönsä, Inkerin ev.lut. kirkon ja Pyhän Marian seurakunnan toimitiloiksi. Alkoivat muutostyöt ja remontti. Missä Vilenin pää piileksi nuo vuodet, en tarkkaan tiedä, mutta sieltä ylhäältä auditorion tienoilta hänet naru kaulassa vinssattiin lehterien avatusta aukosta alas - illalla, kun kukaan ei nähnyt. Työmiehet, jotkut, arastelivat sitoa hampuköyhtä pystin ympärille, mutta muutamat olivat sitäkin innokkaampia.

Siellä lattialla pysti sitten milloin pystyssä, milloin kumollaan, seurasi rakennustöiden edistymistä. Ei löytänyt uutta asuinsijaa, eikä orpouttaan ollut oikein hyväksytty uudistuvissa tiloissakaan.

Oli ajatus sellainenkin, että viedään kirkon kryptaholviin, jonnekin syvennykseen, ja tehdään sille oma vitriini asianmukaisine teksteineen. Ehdotuksia oli monia. Luontevimmalta tuntui: V.I. Lenin, kirkon herrana 1937-... Tuo päättymisvuosi jäi vaivaamaan. Milloin hänen herruutensa Pyhän Marian kirkossa oikeasti päättyi. Ajatuksesta luovuttiin senkin takia, kun tosikkoluonteinen rakennusmies tokaisi: ”Sitä perkelettä ei enää kanniskella ylös eikä alas, viekää se pihalle!”

Kirkon vihkipuhlaa ennen hänet oli nostettu jo pihalle - selin kirkkoon. Joku selootti oli lyönyt häntä lekalla otsaan, ja joku Pietari sivaltanut tätä ’ylimmäisen papin palvelijalta’ oikeanpuoleisen korvan pois. Vihkipuhlan aikana patsas oli paketoituna muoviin ja piilotettuna pihalla, etteivät **Tarja Halonen** ja **Vladimir Jakovlev** kiinnittäisi siihen huomiota.

Patsas päätettiin haudata kunniallisesti - ei kokonaisuena, vaan pilkkottuna. Niin sitten myös tehtiin. Sic transit gloria mundi - niin katoaa maine kunnia. Näin valta vaihtuu, mutta menneisyyden käsittely jatkuu. Jonkun arvion mukaan Neuvostoliitossa oli julkisia Lenin-muistomerkkejä yli 80 000, joten näitä irrottautumisprosesseja riittänee yhä.

Mitä tästä opimme? Tuskin mitään, semmoinen ihminen on.

Teksti: Isto Pihkala

Kuva: Vladimir Mekler

Kirjoitus on muokattu Uusi Tie -lehdestä 11.7.2002 olleesta pakinasta.

Tilaa Inkerin Kirkko -lehti!

Tule mielenkiintoiselle matkalle Inkerin kirkon tapahtumiin Pietarista Siperiaan, Viron rajalta Muurmanskiin, Pohjois-Ossetiaan, Saratoviin, Baskiriaan ja moniin muihin paikkoihin.

Lehden vuosikerta (4 numeroa) maksaa vuoden 2015 alusta jatkuvana tilauksena 19,95 € Suomeen ja Venäjälle, muihin maihin 25,00 €. Tilaamalla tuet Inkerin kirkon työtä. Postita tämä kuponki osoitteella: Inkerin Kirkko -lehti, Ristikankaankatu 7, 53600 Lappeenranta. Lasku lähetetään myöhemmin.

Tilauksen saaja: _____

Lähiosoite: _____

Postitoimipaikka: _____

☐ Suomenkielinen Inkerin kirkko ☐ Venäjänkielinen Tserkov Ingrii (hintaa Suomeen 25,00 €)

Tilauksen maksaja: _____

Lähiosoite: _____

Postitoimipaikka: _____

Haluun laskun sähköpostiosoitteeseeni: _____

Muskari kutsuu pieniä

Pyhän Marian seurakunnan kryptassa olevassa pyhäkoulutilassa on toukokuuisena tiistaina viimein rauhallinen hetki, kun pienillä muskarilaisilla on ruokailutuokio ennen kotiin lähtöään. Lapset äiteineen ovat jo ehtineet musisoida ja rukoilla yhdessä. Sitten kun lapset ovat päässeet leikkimään leluilla, aikuisilla on ollut aikaa keskustella keskenään teekupin äärellä.

Muutama vuosi sitten pyhäkoulunopettaja sai idean kirkossa kokoontuvasta pienten lasten kerhosta. Alku oli hieman nihkeä, mutta viime marraskuusta lähtien pari äitiä lapsensa kanssa alkoi säännöllisesti kokoontua perhekerhoon. Tammikuussa kerho muuttui muskariksi, jossa nyt käy viisi äitiä lapsineen. Nuorin lapsista on iältään yksitoista kuukautta, vanhin vuosi ja neljä kuukautta.

Äitien palaute on ollut yksinomaan myönteistä. He ovat kokeneet ohjelmallisen yhdessäolon mielenkiintoisena ja saaneet vinkkejä esimerkiksi siihen, miten myös kotona voi rukoilla lapsen kanssa.

Nykyiset muskarilaiset ovat tulleet mukaan jonkun tuttavan kutsumana. Seurakunnan jäsenyyttä ei keltään kysytty, vaan ovet ovat avoinna kaikille halukkaille. Eikä kynnyks kirkkorakennukseen ole näköjään ollut liian korkea. Kaikki eivät maltaisi pitää edes kesätaukoa ja niinpä kesälläkin on tarkoitus kokoontua pari kertaa.

Muskarin maine on jo ehtinyt kiiriä. Tuli joita olisi niin paljon, että ensi syksynä todennäköisesti tulee olemaan kaksi venäjänkielistä ryhmää. Nykyistä ryhmää vetävä **Erja Ivanova** sanoo, että suunnitteilla on lisäksi suomenkielinen perhekerho, jollainen takavuosina on seurakunnan toimesta ollutkin.

Teksti: Kristiina Paananen

Kuvat: Marina Egorova

